

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítélőtábla az Dr. Karcagi-Mészáros Zsolt Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a dr. Horváth Péter ügyvéd által képviselt **alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. szeptember 13. napján meghozott 27.G.40.043/2009/16. számú ítélete ellen az alperes által 17. sorszám alatt és a felperes által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítélet a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles megfizetni a felperes 46.680,- (Negyvenhatezer-hatszáznyolcvan) Ft, míg az alperes 156.000,- (Egyszázötvenhatezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket az államnak az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 50.000,- (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget, ezt meghaladóan viselje a fellebbezésével felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes felszámolója részére 2.599.818,-Ft-ot. A fentieket meghaladóan a kereseti kérelmet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes felszámolója részére 128.000,-Ft és 25 % ÁFA, összesen bruttó 160.000,-Ft ügyvédi munkadíjat. Kötelezte a bíróság az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára külön felhívásra 156.000,-Ft eljárási illetéket.

Ítéletének tényállásában megállapította, hogy a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 1.Fpk.11-08-070583. számú végzésével rendelte el a felperes felszámolását, amelynek kezdő időpontja 2009. március 5. napja.

2008. augusztus 25. napjáig a felperesnek összesen 4.313.250,-Ft vételártartozása halmozódott fel az alperessel szemben. A peres felek megállapodása alapján - a fenti tartozás kompenzálására - az alperes 2009. január 8-án 3.377.852,-Ft nettó értékben papíripari termékeket szállított el a felperestől. A felperes 3.377.852,-Ft összegről számlát állított ki.

A papíripari termékek elszállításával nem kompenzált felperesi tartozást alperes határidőn belül hitelezői igényként jelentette be a felperes felszámolójának. A felszámoló ezt 778.034,-Ft összegben, „d” kategóriában nyilvántartásba vette.

Megállapítható, hogy az adós felperessel szemben bejelentett hitelezői igények elérik a 10.043.550.988,-Ft-ot. Az adós becsült vagyona ennél lényegesen alacsonyabb összegre tehető.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XL. törvény (Cstv.) 40. §. (1) bekezdés c.) pontja alapján előterjesztett 3.377.852,-Ft megfizetésére irányuló kereseti kérelmét megalapozottnak látta és figyelemmel az alperesnek a Cstv. 38. §. (3) bekezdése alapján előterjesztett 935.398,-Ft összegű - 778.034,-Ft erejéig alapos - beszámítási kifogására, összesen 2.599.818,-Ft megfizetésére kötelezte az alperest az alábbi indokok alapján.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek azon megállapodásukkal, hogy a felperes által alperes részére a köztük lévő szállítási szerződések alapján teljesítendő vételárat nem pénzben, hanem papíripari termékek átadásával teljesítik, a felek közti szállítási szerződést a Ptk. 240. §.(1)-(2) bekezdései szerint a teljesítés módja tekintetében módosították. Megállapítható, hogy a módosításra 2009. januárjában a Cstv. 40 §. (1) bekezdés c.) pontjában írt határidőben került sor.

A fenti megállapodással az alperes követelésének nagyobb hányadához, azaz 3.377.852,-Ft-hoz jutott hozzá úgy, hogy követelésének kielégítésére nem a felszámolási eljárás keretében a Cstv. 57. §. szerinti rangsorban a többi hitelezővel együtt került sor. Az alperes által kézhez vett áruk értékével a vele egy ranghelyen hitelezők kielégítési alapja csökkent, ezért a Cstv. 40. §. (1) bekezdés c.) pontja szerinti előnyben részesítés megvalósult.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek közt 2009. januárjában létrejött megállapodás érvénytelen és figyelemmel arra, hogy alperes időközben a papíripari termékeket értékesítette, így az eredeti állapot helyreállítására nem kerülhet sor, a Ptk. 237. §. (1)-(2) bekezdései alkalmazásának van helye.

A Cstv. 38. §. (3) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal, hogy a hitelező - a gazdálkodó szervezet által indított perben - a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is hitelező volt. Figyelemmel arra, hogy az alperes a felperes felszámolási eljárásában 778.034,-Ft-os igénybejelentésével

hitelezőnek minősül, akinek a követelése már a felszámolás kezdő időpontjában is fennállt és ezen követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is az alperes volt, így az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogásnak 778.034,-Ft erejéig helyt adott.

A perköltségviselés kérdésében az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §. (1) bekezdése és a peres felek közti pernyertesség-pervesztesség aránya, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §. (2) bekezdés a.) pontja alapján döntött.

Az ítélettel szemben alperes élt fellebbezéssel. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes kereseti kérelmének elutasítását és felperes első-, másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint nem került a perben bizonyításra az a releváns körülmény, hogy az áru átadásával - és a szerződés módosításával - az alperes a többi hitelezővel szemben előnyben részesült.

Álláspontja szerint a felperes felszámolója a szerződésmódosítás megtámadásának jogáról ráutaló magatartással lemondott akkor, amikor a keresetlevél beadását megelőzően, 2009. május 22-én alperes hitelezői igényét 778.034,-Ft összegben elismerte.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes is fellebbezéssel élt és kérte az alperes beszámítási kifogásának teljes egészében történő elutasítását, valamint kérte, hogy a bíróság a kereseti kérelemnek adjon helyt, és kötelezze az alperest 3.377.852,-Ft megfizetésére.

Rámutatott, hogy a Cstv. 40. §. (1) bekezdés c.) pontja által megkívánt hitelező előnyben részesítése kétséget kizáróan megvalósult azzal, hogy alperes a szerződésmódosítás következtében követelésének tetemes hányadához hozzájutott, míg a felszámolás vagyonmérlegéből és az eljárás során meghallgatott felszámoló nyilatkozatából megállapítható az, hogy az adós cég vagyona legfeljebb a hitelezői igénybejelentések felét fedezi.

Felperes a beszámítási kifogás elutasítását arra hivatkozással kérte, hogy a beszámítással a Cstv. 40. §-ával elérendő jogpolitikai cél nem valósul meg. A Cstv. 40. §. (1) bekezdés szerinti megtámadás célja egyrészt a felszámolási vagyon növelése, másrészt az eredeti állapot helyreállítása, azaz az érvénytelen jogügyletet kötő hitelezők - a Cstv. 57. §. szerinti kielégítési sorrendet megkerülve - ne jussanak hozzá követelésükhöz. A beszámítási kifogással tehát a fenti jogpolitikai cél nem érvényesül.

Álláspontja szerint tehát alperesnek is felróható érvénytelen ügylettel szemben beszámításra nincs lehetőség.

Alperes fellebbezése és a felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki. A felszámolási eljárásban bejelentett 49/D §. szerinti, valamint „a” kategória szerinti igények összesen 1.307.324.447,-Ft-ot tesznek ki. Az alperesi igénybejelentéssel egy ranghelyen szereplő „d” kategória szerinti igények összege 205.493.264,-Ft. Ezzel szemben a

felszámolási eljárásban eddig befolyt, összesen 641.000.000,-Ft és a további vagyonértékesítés eredményeként még 740.000.000,-Ft összeg bevétele várható.

Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást - a fenti kiegészítéssel - a szükséges körben lefolytatta, helyes tényállást állapított meg, s az abból levont jogi következtetéseivel az ítéltábla egyetért.

A másodfokú eljárás során beszerzett adatokból kétséget kizáróan megállapítható, hogy a várható bevételeket is figyelembe véve az adós cég vagyona csak a 49/D és az „a” kategóriás igények kielégítését teszi lehetővé, a „d” kategóriában bejelentett, összesen 205.493.264,-Ft összegű hitelezői igény fedezetére megközelítőleg 74.000.000,-Ft fog rendelkezésre állni. A fentiekből következik, hogy a 2009. januárjában kelt szerződésmódosítással az alperes követelésének nagyobb részéhez jutott hozzá, mint ahogy „d” kategóriás hitelezőként a felszámolásban kielégítést nyert volna. Így a Cstv. 40. §. (1) bekezdés c.) pontja szerinti előnyben részesítés megvalósult.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felek közt 2009. januárjában létrejött szerződésmódosítás érvénytelenségét és ennek alapján helytállóan rendelkezett - a beszámítási kifogást is figyelembe véve - az érvénytelenség jogkövetkezményeinek körében is.

Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság alperes beszámítási kifogásával kapcsolatos álláspontját is.

A Cstv. 38. §. (3) bekezdése - az ott írt konjunktív feltételek teljesülése esetén - nem tesz különbséget a hitelezői igény beszámíthatóságában annak függvényében, hogy azt a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet és a hitelező közti érvényes, vagy érvénytelen ügyletből eredő, és a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet által érvényesített követelésbe kéri-e beszámítani a hitelező.

A beszámítási kifogás elutasítása körében a felperes által hivatkozott Győri Ítéltábla Gf.II.20.379/2010. számú eseti döntésében írtak jelen tényállás mellett azért sem alkalmazhatók, mivel a hivatkozott jogesetben az alperes a felszámoló által el nem ismert követelést kívánt a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet által indított perben beszámítási kifogásként érvényesíteni.

Az indokolás fenti kiegészítésével az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezések nem vezettek eredményre, így az ítéltábla a Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján kötelezte a feleket a fellebbezésükben vitatott követelésrész után számított feljegyzett fellebbezési illeték állam javára való megfizetésére. Mindkét fellebbezés eredménytelenségét figyelembe véve kötelezte a bíróság az alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján megállapított mértékű ügyvédi munkadíj felperes részére történő megfizetésére.

Győr, 2011. november 9. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.	Dr. Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk.	Dr. Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: